

StoryBazar
INTERVJU

“Če bi počela kaj drugega, bi se morda ukvarjala z novinarskim poklicem, verjetno bi pisala, mogoče nekoč tudi bom.”

“ŽELELA BI SI
KAKŠNE DOBRE
FILMSKE VLOGE”

Odbilo je poldne. V zaprtih prostorih male kavarne, ki se dviga nad mestom, me je že čakala igralka Tjaša Železnik. Z nasmehom na ustih me je pozdravila in namestili sva se na stole, ki so samevali v praznini. Presenetila me je z iskrenostjo in žarom, s katerim govori o svojem delu, poklicu, njena velika ljubezen do igrilstva pa se zrcali tudi na odru. Pred dnevi je odrske deske Mestnega gledališča ljubljanskega ugledala predstava Tih vdih, v kateri se je preobrazila v lik, s katerim ima sicer le malo skupnega.

Story: Predstava Tih vdih je v svojem bistvu drama. Kako blizu vam je sicer ta žanr?

Drama mi je blizu, ampak blizu mi je tudi komedija, tragedija. Lani smo se v MGL-ju srečali tudi s prvo gledališko kriminalno nadaljevanko in bilo je super. Čeprav imam rada različne gledališke poetike, pa mi je ta na neki način klasični gledališki realizem, v katerega spada tudi Tih vdih, najbližja.

Story: Pred najinim intervjujem sem oplazila urnik in videla, da ste imeli za študij dva meseca. Zdi se mi kar nekam malo, ni tako?

V tem času je bil to naš glavni projekt, s katerim se ukvarjamo dvakrat dnevno. Na koncu to ne zveni več tako malo, ne? (smeh) V določeni fazi postane sicer naporno, sploh

če imaš ob tem še večerne predstave kot nekateri igralski kolegi. Časa za študij se mi vseeno zdi dovolj, čeprav te včasih zgrabi panika, češ, le kako nam bo uspelo.

Story: Proces grajenja predstave je sicer precej podoben. Vas vsakokrat malce stisne?

Ovisno. V tem primeru, pri Nejčevi (režiser Nejc Gazvoda, op. a.) predstavi, pravzaprav niti ne. Dramsko besedilo je Nejc pisal veliko pred našim dejanskim začetkom vaj. On je like ustvarjal in z njimi živel precej prej, kot smo jih spoznali in začeli ustvarjati mi. Na režijo predstave Tih vdih je bil že na začetku zelo pripravljen, z jasnimi pogledi na to, kako jo bo postavil na oder, seveda v tesnem in zaupnem sodelovanju z nami igralci. Tako da je bil tokrat študij precej miren, a hkrati zelo ustvarjalen. Zagotovo eden od najlepših ustvarjalnih procesov v moji karieri.

Story: Režiserske vaje v predstavi ima v rokah Nejc Gazvoda, ki sicer spada v mlajšo generacijo režiserjev. Lahko bi rekli, da je nadvse viden predstavnik svoje generacije.

Kljub mladosti je izjemno zrel, natančno ve, kaj želi. Za seboj ima veliko mero izkušenj, tako filmskih kot tudi gledaliških. Ve, kaj hoče in kaj ga zanima. Na vseh področjih je izjemen. Vsekakor se strinjam z vami, da je eden od najvidnejših predstavnikov svoje generacije, in samo z odprtimi očmi pričakujem njegove naslednje korake in projekte. Zdi se mi, da prav z vsakim še zraste, preseže prejšnjega, nas navduši, očara, se nas na poseben način globoko dotakne.

Story: V predstavi Tih vdih ste stopili v čevlje Maje,

Marjanove nekdanje partnerice, ki je iz bivšega moža izvila vse življenje. S kakšnimi besedami bi opisali svoj lik? Kako blizu vam je?

V enem od člankov, ki so napovedovali našo predstavo, sem zasledila izraz puhloglavka. Ja, mislim, da je to le delno pravi izraz za Majo. Je precej preprosta in prostodušna ženska, pa tudi zmedena, glasna, ne preveč bistra, a hkrati je borka, in kot se pozneje v drami izkaže, ji v življenju ni bilo ravno poslano z rožicami.

Zanimivo pri njej je to, da kljub temu pozorno opazi in prepozna nekatere stvari, ki jih drugi ne. Ta večplastnost in njen preživitveni instinkt sta pri njej morda najzanimivejša. Ne bi mogla trditi, da mi je podobna, a sem jo kljub temu vendarle našla nekje v sebi. (smeh) Saj veste, vedno si želimo igrati like, ki so zelo drugačni od nas. Sem pa res hvaležna in v veliko čast mi je, da je Nejc to vlogo namenil prav meni.

Story: Kakšen je občutek, ko vam je dodeljena vloga? To pomeni, da z njo spite, jeste večerje in zajtrke? Jo je sploh mogoče odmisлити?

Po vseh teh letih izkušenj jo znam odmisлити, ko je to potrebno. Spomnim pa se svojih prvih večjih vlog, denimo Catherine v predstavi Dokaz, ki jo je v SLG Celje režiral Janez Lapajne. Ob koncu študija sem bila Catherine kar od jutra do večera. (smeh) Zdaj ni več tako. Na odru sem v vlogi, ko pa sem doma, sem vse drugo. Je pa res, da me vloga med študijem v mislih spremlja skozi dan, to je neizogibno.

“Sem precej zaupljiva, v ljudeh vidim dobro, verjamem v to, da lepa beseda lepo mesto najde in da ni s tem, da si dober, prijazen in pozoren do drugih, nič narobe.”

“Moja mama je moja navijačica. Ogledala si je vse moje predstave. Čisto vse. In teh ni malo.”

Story: Ali po vseh teh letih do igrskega poklica še gojite isto mero ljubezni kot nekoč?

Ja, menim, da vedno bolj. Ze od malih nog sem govorila, da bom nekoč postala igralka. Imam velik privilegij, da opravljam ta poklic, da delam nekaj, kar mi je všeč,

“Prihajam v leta, ko je vlog dosti manj. Zdi se mi, da je film name kar malo pozabil.”

kar imam rada. Rada delam vse, kar je povezano s tem poklicem, s tem mislim na film, televizijo, radio, sinhronizacija risank ...

Story: Si sploh predstavljate življenje v kakšnih drugih poklicnih vodah?

Ja, včasih razmišljam o tem. Prihajam v leta, ko je vlog dosti manj. Zdi se mi, da je film name kar

malo pozabil. Nekaj časa sem veliko snemala, zdaj pa se mi zdi to kot nekakšna že zdavnaj končana ljubezenska zgodba. Če bi počela kaj drugega, bi se morda ukvarjala z novinarskim poklicem, verjetno bi pisala, mogoče nekoč tudi bom.

Story: Bi se želeli več pojavljati pred kamerami?

No, to sem hotela v prejšnjem odgovoru nakazati. (smeh) Ja, želela bi si kakšne dobre filmske vloge.

Story: V predstavi Tih vdih je veliko govora tudi o družini, temeljni celici vsake družbe, tudi slovenske.

Veliko je tematik, s katerimi se predstava ukvarja. Tu so družinski odnosi, ki so močni, a hkrati zapleteni, tu je partnerski odnos, oziroma kaj ostane, ko enkrat ta odnos razpade. To je drama o določeni generaciji, o času, v katerem živimo, o prostoru, v katerem živimo. Skratka, predstavo je treba videti, vsakdo jo bo začutil in videl po svoje, verjamem pa, da nikogar ne bo pustila hladnega.

Story: Ste se med študijem ozrli tudi vase, na svojo družino in življenje?

Seveda, med študijem se pogovarjamo tudi o lastnih izkušnjah. Ob tem sem tudi jaz pomislila na svojo mamo. Lik mame je v Tihem dihu osrednji in zelo zahteven, igra jo Mirjam Korbar in v njem je izjemna, in kot je zadnjič rekla naša direktorica Barbara Hieng Samobor, je v njej veliko različnih mam.

Story: Se bo tudi vaša mama našla v predstavi?

Mislim, da bo, ampak po moje ne v istih delih, kjer jo vidim jaz. (smeh)

Story: Sicer svoje starše pogosto vpletate v svoj igralski poklic? Ali z njimi delite občutke o vlogah, dogajanju na odru?

Danes morda dosti manj govorimo o tem

“Močna podpora staršev ze od začetka mi veliko pomeni. Številni starši niso tako naklonjeni igralskemu poklicu. Ni enostavno sploh v določenih letih je ženskih vlog manj.”

kot nekoč. Moja mama je moja navijačica. Ogledata si je vse moje predstave. Čisto vse. In teh ni malo. A s starši se kljub temu ne pogovarjam veliko o svojem delu.

Story: Brez vrednot staršev danes zagotovo ne bi bili tu, kjer ste danes?

Najbrž res ne. Naučili so me delavnosti, osredotočenosti, vztrajnosti pa tudi srčnosti.

Story: Kaj pa se vam je najmočnejše zarezalo v spomin? V čem ste jim najbolj podobni?

Mislim, da sta me naučila stvari, za katere danes trdita, da niso tako zelo v redu. Sem precej zaupljiva, v ljudeh vidim dobro, verjamem v to, da lepa beseda lepo mesto najde in da ni s tem, da si dober, prijazen in pozoren do drugih, nič narobe. Včasih mi

očitata, da sem naivna in da je svet vse prej kot prijazen. No, čeprav vem, da imata na neki način prav in da me še vedno želita nekako obvarovati, vem, da sta me vseh teh stvari naučila prav onadva.

Story: Pravijo, da jabolko ne pade daleč od drevesa. Bi lahko rekli, da ste podobni svoji mami?

Ja, najbrž. A si tega morda ne želim priznati. (smeh) Najbolj se tega zaveš, ko sam postaneš starš. Ko uporabljaš iste stavke, kot so jih nekoč tvoji starši. Pa niti ne veš, od kod so se pojavili.

◆ Napisala Nika Arsovski
◆ Fotografije Primož Predalič